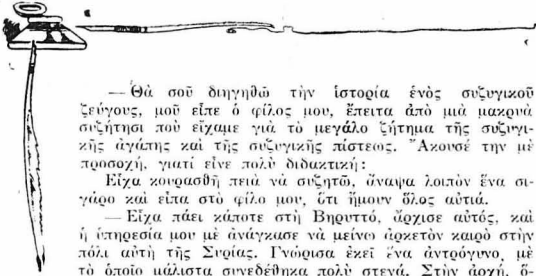

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Ζ Α Ϊ Δ Α

—Θά σου διηγήθω την ιστορία ενός συζυγικού ζεύγους, που είχε ο φίλος μου, έπειτα από μία μακρινή συζήτηση που είχαμε για το μεγάλο ζήτημα της συζυγικής αγάπης και της συζυγικής πίστης...

Είχα κοιρασθή πια να συζητώ, άναμα λοιπόν ένα σώχορο και είπα στο φίλο μου, ότι ήμουν όλος αυτιά.

—Είχα πάει κάποτε στη Βηρυτό, άρχισε αυτός, και ή υπηρεσία μου με άνάγκασε να μείνω άρκετόν καιρό στην πόλη αυτή της Συρίας. Γνώρισα εκεί ένα άντρογόνο, με το όποιο μάλιστα συνδέθηκα πολύ στενά.

Στην άρχή, όταν έφτασα εκεί, το άντρογόνο αυτό προσάλασε τη γενική περιέργεια και τα σχολία διόλκισης της εφοροταξίας παρούσας. Και να γιατί. Έκείνος —λεγότανε Βενσιάν, Βενσιάν Ροδιέ— ήταν ο πιο σωτηλιός και ο πιο σωθοφόρος άνθρωπος του κόσμου. Μπροσώδες να τον ίδις, το καλύτεριο όπως και το χειρότα, να διασίζη από τις ζητιά το πρωί καλύτερα πάνω στο άλογο του την πόλη, και να γυρίζει κατά τις έννενα βοηρημέρες, αυτός και το άλογο του, στον ίδροατο. Στις δέκα ή ώρα ήταν κλεισμένος στο δωμάτιό του, όπου δηλητηριαζόταν με τους ναργυλέδες που κάπνιζε τον έναν επάνω στον άλλον και με τους άμέτρητους καφέδες που έβανε. Έπειτα άκοιλούσαν ή σκοποδές της δουλειάς του. Στις πέντε το άπόγευμα άνέβαινε ξανά στο άλογο του, όλομονος πάντοτε. Στις έφτά ξαναγύριζε για το φαγητό, και στις έννενα πήγαινε στη Λέσχη. Έκει έβιπε και έπαυσε τσιμα τα μεσάνυχτα. Πρόσθεσε τώρα σε όλα αυτά, ότι και ή μέρες της σχολής του ήταν όλες άφιερωμένες σε έξαιρετικά επικίνδυνα κινήγια. Είχε σκοτώσει λεοπαρδάλεις, ύφανες, άγριογούρουνα....

—Και ή γυναίκα του; διέκορα το φίλο μου.

—Η γυναίκα του, που άπάντησε, είχε και σήμερα άζοιμη προσθή ή εκεί, στη Βηρυτό, με το όνομα: εή ώραία κυρία Ροδιές. Ήταν μία θεσπεσία γυναίκα! Τώρα, μαντεύεις βέβαια πού ήταν ή γνώμη που έπιπρατοίσε σε όλους γι' αυτό το άντρογόνο. Ο Ροδιέ δεν είχε δυο χρόνια που παντρεύτηκε τη γυναίκα του, νέος και από έρωτα, γιατί ήταν γνωστό ότι ή κυρία Ροδιέ δεν είχε τίποτε άλλο γιά προίκα έξω από τα γαλάνα της μάια και τα χρυσά της μαλλιά. Έλεγαν λοιπόν πως για να παραμείη έτσι τη γυναίκα του, θά είχε όφισμένως κάποιο σοβαρό λόγο....

Και πράγματι ο φίλος μου ο Ροδιέ είχε έναν τέτοιο λόγο. Σοβαρό ή όχι, δεν ξέρω. Ήταν άπλοούστατα μία τρομερή παρεξήγηση, που τον χώριζε από τη γυναίκα του... Έφταγαν και οι δυο τους γι' αυτό, όπως συμβαίνει πάντοτε. Ο Ροδιέ, στην άρχή του γάμου του, ήταν τρομερά ζηλιώτοπος. Τον κατείχε μία από τις βλακώδεις, τις άφοροστες εκεινές ζηλιωτικίες, που καταστρέφουν έντελώς άδικα τόσα και τόσα ζεύγη. Εκείνη είχε έξαινοστεί εναντίον της ζηλιωτικίας του αυτής, γιατί ήταν ύπερήφανη και γιατί, όπως όλες ή νέες γυναίκες δεν μπορούσε να φαντασθή τί τρομερό δηλητήριο είναι ή ζήλεια του άνδρός.... Είχε όμως και κάποια άφομιά ο Ροδιέ για να ζήλεια του. Έμειναν στη Γαλλία τότε άζοιμη, σε μία επαρχιακή πόλη. Ένα βράδυ είχαν πάει σε κάποιο χορό. Η γυναίκα του χορεύε με έναν ή δυο κυριους και δέχτηκε μερικά λουλουδιά που της πρόσφερε κάποιος, τόν όποιον άντιπαθόσε ο σύζυγός της. Τότε ο Ροδιέ, πουός ξέρε έπειτα από ποιά σκηνη με τη γυναίκα του, διέπραξε μία τρέλλα. Μέσα σ' όχτώ μέρες πήρε τη γυναίκα του από την πατρίδα της, από τους γονείς της και τις φίλες της κ' έφυγε για τη Συρία.

—Και έπειτα;

—Έπειτα, τα πράγματα προχώρησαν, όπως σου είπα. Δεν μπορούσε πια να είναι ζηλιώτοπος, έκαιοντάδες λιγώς μακριά από τη Γαλλία και με τόν τρόπο της ζωής που περνούσε. Έπαισε λοιπόν στη μελαγχολία και στη σιωπή. Παραμολόουσε τη γυναίκα του, έβανε, έπαυσε και άφιέρωνε τις μέρες που δεν είχε δουλειά σε επικίνδυνα ασφ. Όταν είχε κατέθει στη Βηρυτό, ήταν πολύ άσχημος καβαλάρης. Έπειτα σιγά-σιγά έγινε λιγώτερο άσχημος, έπειτα καλός, έπειτα θαμσιόσιμος. Είχε άγοράσει κάποτε από έναν Βεδουίνου μία άσχηρη φοράδα, την όποια άνώμαζε Ζαΐδα, ένα ύπεροχο ζώο. Ο Ροδιέ ήταν ξετρελαμένος μαζί της. Είδα πολλούς τοίμηρους καβαλλάρηδες στην Άγγλία, στη Συρία, στην Αίγυπτο. Μά δεν είδα κανένα

να καβαλλεύη έτσι, όπως ο Ροδιέ καβαλλεύε τη Ζαΐδα του! Ένα βράδυ, στη Λέσχη, στοχημάτισε, ζαλισμένος από το ούισκο, ότι θά πήδησε με τη φοράδα του ένα διόλκιρο στομομένο τριπέρι για δώδεκα άτομα!

—Και το πήδησε; Το πήδησε; —Περίμενε, που είπα με χαϊώγελο ο φίλος μου και έξαιολούθησε: Το στοχημα αυτό που είχε φανεί σωστή τρέλλα. Να σιφινδιενέση να σκοποθή για μία τέτοια παιδαριωδία, ήταν κάτι που δεν μπορούσα να το άνεχθώ. Σηκώθηρα λοιπόν και πήγα διόσια στο σπίτι του Ροδιέ. Βοήγα τη γυναίκα του και της τα είπα όλα. Την ξαναβέπω άζοιμη ύπεροστα μου, καθώς με άκουσε κατάλιωρη. Ή σιφινδιέρι της δεν μου είχε άφηρεσει καμιά άμφοβολία, ότι άγαπούσε με την πιο βαθεία αγάπη τόν άντρα της, εκείνον που την είχε έγκαταλείψει τόσο σκληρό. Στην άρχή δεν μου είχε άπαντήσει τίποτε. Έπειτα σηκώθηκε και μου είπα:

—Έχετε την καλοσύνη να με περιμένετε πέντε λεπτά και να με συνειδέσετε έπειτα άλλα πέντε;»

Ο τόνος, με τόν όποιο είχε προφέρει αυτά τα λόγια, με έβανε να την περιμένω, τα πέντε λεπτά που είχε βγει από το δωμάτιο, μέσα στην πιο μεγάλη άνησυχία. Όταν ξαναβάρηκε, κρατούσε στα χέρια της ένα από τα όλλα του συζύγου της, μία κιαριάνια. Μου είπα:

—Έρχεσθε μαζί μου;»

Την άκολούθηρα. Κατεβίκαμε τη σκάλα, χωρίς να βγάλομε μιλιά. Πηρώσαμε τόν χώρο που προχωρούσε προς το σταβλό. Είχα άρχισία να μαντεύω το ασφού της. Σολύρισηκα πως θύ μου ζήτοπος να σκοτώσω τη φοράδα και, με την πίστι μου, ήμουν έτοιμος να το κάμω. Μά δεν είπα μαντέψει παρά μονάχα τη μισή σκηνή, που θά παρακολούθοσα σε λίγο: Ή Ζαΐδα είχε γυρίσει προς το μέρος μας, με τα αυτιά σηκωμένα, σάμωως να είχε μαντέψει τόν κίνδυνο. Και τότε, ψηχρά να άμειλιτα, ή λεπτή έκείνη γυναίκα σήμασε το όλο και σάπαισε το περίφημο ζώο, άνάμεσα στα μάτια. Έγώ παρακολούθησα σιωπούντας, σιμωσθανόμενος ότι αυτό έλαβε να γίνει... Άζοιόθηκε ένας πηροβολισμός και το ζώο έβγαλε ένα μοναχορτό και σωσιόστρη χάλιμο.

—Και ο σύζυγος, ρώτησα, χωρίς πια να μπορώ να κέρνω τη σιφινδιέρι μου.

—Ο σύζυγος; που άπάντησε ο φίλος μου. Μόλις είχε γυρίσει έκείνη την ώρα από τη Λέσχη. Άζοιους τόν πηροβολισμό και έτρωξε. Όταν τόν είδα, ή πρώτη μου σκέψη ήταν να σταθώ άναμσού του και της γυναίκας του, ή όποια στεζότανε τώρα άζοιμοποιημένη στον τοίχο, με το όλο στο χείρ άζοιμη μισοπεθαμένη γι' αυτό που είχε άποτολιμήσει... Ο Ροδιέ κίτταξε τη φοράδα νεκρή, κίτταξε έμένα, κίτταξε τη γυναίκα του και είδα τότε με κατάλιξη σ' αυτό το σωθοφόρο πρόσσομο να κιάλανε

δυο χονδρά δάκρυα. Δεν θά το ξεγράσω ποτέ. Έβγαλε μία φωνή, μία ισχή γαράς:

—Α! μ' αγαπάς! μ' αγαπάς!...»

Και όμοιωσε επάνω μου τη γυναίκα του και την άρπαξε, λιπόθυμη, στην άγκαλιά του! Ή εύτυχία τους είχε σωθή πια. Ή παρεξήγηση που ύπηρχε μεταξύ τους είχε τσακιστεί, είχε γίνει συντόμια. Στη θέσι της δεν ύπηρχε πια παρά αγάπη, μονίχα αγάπη!... ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο περίφημος σατυρικός ποιητής της Γαλλίας Σκαρρόν, κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ύπέφερε από τρομερούς πόνους. Κάποιος φίλος του παπας, θέλοντας να τον παρηγορήσει, του είπε ότι ο Θεός, επειδή τόν αγαπούσε πολύ, τόν έκανε να ύπερφη για να τόν δοκιμάση.

—Κάθε πόνος που αισθανόσαι, τόνου μου, του είπε, συμβόλιζε και μία έκπικση του Θεού. Πρέπει να είσαι λοιπόν εύτυχής, που ο Θεός σου κάνει την τιμή να σε έπισκέπτεται τόσο συχνά... —Ξέρεις πόσο είμα μετριώφρων... το άπάντησε ο Σκαρρόν. Δεν θά ήταν λοιπόν δυνατόν ο Θεός να μου κάνει... την τιμή αυτή λιγώτερο συχνά;

— Έχετε την καλοσύνη να με περιμένετε πέντε λεπτά ;

